

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: C. Ch. D., narozený dne
bytem
st. příslušnost

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č. j. OAM-839/ZA-ZA11-D07-2024

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí žaloby

1. Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2024, č. j. OAM-839/ZA-ZA11-D07-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany žalovaný podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně žalovaný konstatoval, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „*nařízení Dublin III*“), je Slovenská republika.

1. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 13. 9. 2024 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) žalobu, kterou se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
2. Žalobce v žalobě v první řadě obecně namítl, že žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Dále měl žalovaný porušit čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a čl. 17 nařízení Dublin III, spolu s čl. 3 sdělení č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Protokolů na tuto Úmluvu navazujících (dále jen „*Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod*“).
3. Žalobce je přesvědčen, že v případě jeho návratu do Slovenské republiky by byl vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „*Listina základních práv Evropské unie*“).
4. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí velkého senátu ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). V souvislosti s tímto rozhodnutím žalobce uvedl, že přestože se tento případ týkal odlišného skutkového stavu (rodina s malými dětmi), je některé obecnější závěry ESLP potřeba zohlednit i v jeho případě. Žalobce poukázal na to, že i v případě dublinských návratů lze presumci, že přijímající země bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. V takovém případě je dle ESLP povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby.
5. Dle žalobce byl v jeho případě žalovaný povinen zabývat se tím, zda jeho navrácení do Slovenské republiky nebude znamenat porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, a to zejména s ohledem na přijímací podmínky, které by žalobce ve Slovenské republice musel splnit.
6. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný se měl důkladněji zabývat jeho obavami z předání do Slovenské republiky z hlediska čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Za tímto účelem měl žalovaný shromáždit aktuálnější zprávy o situaci azylového řízení a přijímacích podmínkách žadatelů ve Slovenské republice, tyto zprávy měly pocházet z více relevantních zdrojů a měly být součástí správního spisu. Zároveň měl žalovaný posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 nařízení Dublin III.

7. Součástí žaloby byla též žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. O této žádosti krajský soud rozhodl usnesením ze dne 14. 10. 2024, č. j. 64 Az 1/2024-25, a to tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyjádřil nesouhlas, neboť dle něho neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III. V souvislosti s tím odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.
9. Žalovaný odkázal na čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III a v souvislosti s tím konstatoval, že na základě informací z CIS PČR, vyjádření Slovenska a údajů poskytnutých žalobcem vyplývá, že žalobce byl v době žádosti o mezinárodní ochranu držitelem povolení k pobytu č. X vydaného Slovenskou republikou, platným do 27. 10. 2023. V případě žalobce je proto dle žalovaného nutno postupovat dle uvedeného článku nařízení Dublin III.
10. V souvislosti s tím žalovaný uvedl, že na základě těchto informací odeslal dne 3. 7. 2024 slovenské straně žádost o přijetí žalobce zpět dle nařízení Dublin III. Dne 9. 7. 2024 žalovaný obdržel informaci, že Slovensko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný je rovněž toho názoru, že v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, když dospěl k závěru, že v případě Slovenska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

III. Právní hodnocení krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
12. Žaloba není důvodná.
13. Stěžejní žalobní námitku v projednávané věci představuje tvrzení žalobce, že žalovaný se měl důkladněji zabývat jeho obavami z předání do Slovenské republiky, neboť je přesvědčen, že v případě jeho předání by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu minimálně úrovně ponižujícího nebo dokonce nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
14. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že „[ř]ízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“

16. Podle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III platí, že „[p]okud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“ Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III pak platí, že „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“.
17. Žalobce sám v rámci žaloby neuvedl žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by mohl být v případě jeho návratu do Slovenské republiky vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení. Pouze bez dalšího konstatuje své přesvědčení, že žalovaný se měl touto obavou žalobce podrobněji zabývat.
18. Krajský soud vyšel z toho, že žalovaný je povinen posoudit možné systémové nedostatky azylového řízení v členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, a to v každém rozhodnutí o přemístění žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Závěry o tom, zda přemístění žadatele nebrání systémové nedostatky v azylovém řízení příslušného členského státu, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, publikovaný pod č. 3560/2017 Sb. NSS).
19. V této věci se žalovaný zabýval otázkou systémových nedostatků ve slovenském azylovém systému na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Podkladem napadeného rozhodnutí byla mimo jiné Informace OAMP Slovensko ze dne 13. 7. 2023 (dále jen „informace OAMP“), která je součástí správního spisu. Z informace OAMP k azylovému systému ve Slovenské republice vyplývá popis průběhu řízení o mezinárodní ochraně, kompetentní orgány, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnost odvolání či možnost ubytování v azylových střediscích, a to včetně seznamu zdrojů těchto informací. V souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva je Slovenská republika povinna objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu také akceptovala přemístění žalobce na území Slovenské republiky, což vyplývá z *akceptace žádosti o převzetí* ze dne 9. 7. 2024, která je součástí správního spisu.
20. K námitce případných systémových nedostatků ve Slovenské republice krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že mu není známo žádné rozhodnutí závazné pro členské státy EU, které by deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Slovenské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Žalobce v rámci žaloby na žádné takové rozhodnutí neodkazuje. Slovenská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

předpisů i ze strany nestátních subjektů. Současné významné personální, strukturální a organizační změny na Slovensku na dodržování lidských práv nemají žádný vliv a žalobce v tomto směru ničeho bližšího neuvádí. K azylovému systému ve Slovenské republice se vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 Azs 263/2018-42, z jehož odůvodnění mimo jiné v bodě 25 vyplývá, že „[...]Nejvyššímu správnímu soudu však z jeho úřední činnosti nejsou známy žádné pochybnosti o systémových nedostatcích právního státu na Slovensku potenciálně stěžovatele ohrožujících na jeho základních právech, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení nebo porušení zásady non refoulement. Stěžovatel pak na žádné takové nedostatky neupozornil ani žalovanou, ani později neuvedl v žalobě ani v kasační stížnosti. Žalovaná proto nepochybně, pokud se touto otázkou nezabývala, a tato skutečnost nemá za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí o zajištění stěžovatele.“ Nedostatky v azylovém systému Slovenské republiky Nejvyšší správní soud neshledal ani ve svých pozdějších rozhodnutích (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2021, č. j. 8 Azs 18/2021-30).

21. Krajský soud v návaznosti na shora uvedené konstatuje, že v projednávané věci nelze učinit závěr, že v případě předání žalobce do Slovenské republiky by tento mohl být vystaven zacházení dosahujícímu úrovně ponižujícího nebo dokonce nelidského zacházení. Tato žalobní námitka proto není důvodná.
22. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl shromáždit aktuálnější zprávy o situaci azylového řízení a přijímacích podmínkách žadatelů ve Slovenské republice, tyto zprávy měly pocházet z více relevantních zdrojů a měly být součástí správního spisu.
23. V této souvislosti krajský soud odkazuje na shora uvedené závěry stran informace OAMP, ze které žalovaný vycházel. Aktuálností použitých informací stran možných systémových nedostatků v členských státech EU se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Lze odkázat například na jeho závěry uvedené v usnesení ze dne 4. 9. 2019, č. j. 6 Azs 82/2019-25, kde Nejvyšší správní soud uvádí, že „[k]onkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Informace OAMP byla vydána dne 13. 7. 2023, tj. zhruba rok před žádostí žalobce. Krajskému soudu není známo, že by od vydání informace OAMP v rámci azylového systému Slovenské republiky došlo k relevantním změnám, které by měly za následek nemožnost posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce ostatně ani takové změny či konkrétní systémové nedostatky netvrdí. Současně netvrdí, které konkrétní informace dle jeho názoru nejsou aktuální či z jakých jiných zdrojů měl žalovaný informace pro své rozhodnutí získávat.
24. Nelze pominout skutečnost, že žalobce měl možnost v průběhu správního řízení se s informací OAMP seznámit, vyjádřit se k ní, doplnit ji, takové doplnění žalovanému navrhnout anebo mohl sám jakýkoliv relevantní dokument či informaci předložit. K žádnému z těchto kroků z jeho strany nedošlo. Z protokolu o seznámení s podklady ze dne 7. 8. 2024, který je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce možnosti seznámit se s podklady využil, další podklady však nedoložil a neuvedl žádné skutečnosti nebo námítky, kterými by mohl podklady, včetně jejich aktuálnosti, zpochybnit.
25. Neaktuálnost informace OAMP žalobce namítá až nyní v rámci podané žaloby, a to pouze ve zcela obecné rovině, bez konkrétně uplatněných námitek či důvodů údajné neaktuálnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

informace OAMP. Z tvrzení žalobce nelze dovodit žádné zásadní důvody, pro které by nemohla být žádost žalobce ve Slovenské republice řádně posouzena. Žalobce neuvedl žádná hodnověrná tvrzení, která by svědčila o existenci systémových nedostatků ve slovenském azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů ve Slovenské republice, jenž by byla opřena o relevantní důkazy. Relevantní žalobní argumentace nemůže být založena na pouhé domněnce o existenci systémových nedostatků, aniž by byly tvrzeny a dokládány konkrétní důvody. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

26. Vedle shora uvedeného žalobce namítl, že v jeho případě měl být uplatněn postup podle čl. 17 nařízení Dublin III. I v tomto případě musí krajský soud konstatovat, že žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody na podporu tohoto svého tvrzení.
27. Dle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *„[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“*
28. Nejvyšší správní soud se otázkou užití čl. 17 nařízení Dublin III zabýval již mnohokrát (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, dále ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, publikovaný pod č. 3447/2016 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2023, č. j. 2 Azs 26/2023-51). V rozsudku č. j. 2 Azs 222/2016-24 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“*. Za takový případ lze dle náhledu krajského soudu považovat situaci, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu k České republice zvláštní vztah anebo pokud by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž nařízení Dublin III typově počítá.
29. Žalovaný se situací žalobce zabýval na straně páté napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatoval, že *„[ž]adatel nemá na území České republiky žádné rodinné vazby ani další blízké sociální vazby. Žadatel je plnoletý a samostatný, nepotýká se s žádným zdravotním omezením a není nikterak osobou závislou na pomoci druhých. Žadatel neuvedl významné důvody, pro které přicestoval do České republiky. [...] Ve Slovenské republice od roku 2019 do roku 2023 samostatně pobýval a byl schopen si vlastními silami zajistit prostředky k pokrytí svých životních potřeb. Obává se věřitelů, nicméně svojí situaci má možnost řešit ve Slovenské republice s odpovědným úřadem nebo policií. Důvod svých obav výše jmenovaný konkrétně nespecifikoval.“* Tyto závěry žalobce v žalobě nijak nevyvrací. Zároveň jsou tyto informace ohledně osoby žalobce verifikovány například protokolem o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 7. 2024, který je součástí správního spisu. Žalobce v rámci žaloby netvrdí ani jiné okolnosti odůvodňující užití čl. 17 nařízení Dublin III. Krajský soud se s ohledem na shora uvedené ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobce není k postupu dle čl. 17 nařízení Dublin III důvod. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
30. Krajský soud se konečně zabýval též žalobcem obecně namítaným porušením § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu.
31. Žalobce žádným způsobem netvrdí, jakým konkrétním způsobem měl žalovaný tato ustanovení správního řádu porušit. Krajský soud připomíná, že dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 6 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

101/2004-52, uvedl, že „[p]ojem žalobního bodu tak musí být interpretován z hlediska této jeho funkce. V souladu s touto funkcí je pak požadavek konkrétně formulovaného žalobního bodu, který jasně vymezí rozsah soudního přezkumu, a tím i míru zásahu moci soudní do moci výkonné. [...] Připuštěním vágně a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl, správní žaloba by se stala běžným (byť mimořádným) opravným prostředkem.“ Žalobní bod je tedy spojením jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS). Žalobce neuvádí žádná skutková tvrzení, na základě kterých by v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí bylo možno dovodit porušení žalobcem vyjmenovaných ustanovení správního řádu.

32. Krajský soud konstatuje, že v postupu žalovaného porušení ustanovení správního řádu neshledal, když k takto obecně formulovaným žalobním námitkám se nemůže podrobněji vyjádřit a nezbyvá než tyto odmítnout, resp. je označit za nedůvodné.
33. Krajský soud závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a je věcně správné. Je zřejmé, že žalobce se brání předání jeho osoby do Slovenské republiky, avšak nevyjádřil žádné konkrétní námitky svědčící o tom, že by ve Slovenské republice mělo docházet k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 nařízení Dublin III, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Krajský soud se ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí. V projednávané věci byl zcela po právu učiněn závěr o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU, a to na základě kritéria uvedeného ve čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, správní řízení o této žádosti se zastaví dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Ačkoliv je řízení o takové žádosti v jednom členském státě zastaveno, nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude posuzováno před orgány jiného příslušného státu. Závěr žalovaného, dle něhož členským státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Slovenská republika, tak krajský soud považuje za správný. Slovenská republika nadto svou příslušnost výslovně uznala.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z tohoto důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 31. října 2024

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně